

Szivárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2020/6

Istentiszteletek újra a templomban vannak

„Szivárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

A digitális hitoktatás...

...avagy egy érdekes félév tapasztalatai

A március 15-ei hosszú hétvége előtt már sejteni lehetett, hogy a koronavírus a mi életünket is át fogja írni. Bevallom őszintén, hogy személy szerint én azt hittem, hogy pár hétre felfüggesztik az oktatást és meghosszabbított tanévvel folytatjuk majd. Emlékszem az utolsó hittanórákra és arra, hogy milyen nehéz szívvel jöttem el az iskolából. Arra, ami azután következett, nem is számítottam. Március 15-én még elmentem templomba, de akkor már sejteni lehetett, hogy erre jó ideig nem lesz lehetőség. Ez annyira érzékenyen érintett, hogy hazaindulván eleredtek a könnyeim. Közben eszembe jutott, hogy mostantól sírni sem lehet már nyugodtan, mert nem tanácsos az utcán az archoz, szemhez nyúlni.

Este értesültem róla, hogy másnapról elkezdődik a digitális oktatás. Pontosan nem tudtam, hogy ez mit jelent, de úgy gondoltam, minden megoldható. Az első héten próbáltam megtalálni az osztályaimmal a kapcsolatot, ami 22 osztály esetében nem is volt egyszerű vállalkozás. Ennek ellenére, így vagy úgy, mégis sikerült. Volt olyan osztály, amellyel a Kréta programon keresztül tartjuk a kapcsolatot. Míg másokkal a virtuális tanteremben. Emellett elkezdtünk rendszeresen levelezni a szülőkkel és a gyerekekkel. A gimnazistákkal pedig a Facebookon keresztül tartunk videós órákat. Az első hetekben ők nagyon igényelték a kapcsolattartást, így az órarendtől függetlenül is tartottunk órákat, amikor őszintén beszélhetek érzéseikről. Kezdetben sok kérdés és félelem volt bennük, ahogy bennem is.

Bár igyekeztem elkerülni a hírforrásokat,

az internetes kapcsolattartás mellékzöngéjeként ez lehetetlen volt. Így, látván az Olaszországban történő szörnyűségeket, ha messziről is, de mégis megcsapott a halál szele. Akkor még nem lehetett tudni, hogy mi vár ránk. A halál árnyékának völgyében pedig megmérettetett a hitem is. Megérintette Isten a szívem és meg is fedett kicsit közben. Az intése ismerős volt, hisz nem egyszer hallottam már ezt a szószerkről: „az a mondásom ellened, hogy az első szeretetet elhagytad.” Rá kellett eszmélnem, hogy bizony, mint mindig, most is igaza van. Az elmúlt évek alatt, az élet sűrű erdejében sokszor eltévedtem, és közben valóban megkopott bennem az első szeretet. Isten azonban nemcsak rámutatott erre, hanem vissza is állította azt. Így vált számomra mégis áldássá ez a nehéz időszak.

Most pedig szólaljanak meg azok is, akik a digitális oktatás másik oldalán álltak, a szülők és a gyerekek. Név nélkül idézek pár levélből, amelyeket az elmúlt hetekben kaptam. Először egy hatodikos tanítványom édesanyjától: „Igyekszünk figyelemmel követni a hittanórán leírtakat. Sajnos nem mindig sikerül. Láttuk Nick Vujicic videóját, és a vasárnapi istentiszteleteket mindig meghallgatjuk. Nekem nagyon sok erőt adnak. Igyekszünk a feladott írásbeli feladatokat is megcsinálni.” Egy elsős gyermek édesanyja: „Kérem, bocsásson meg, amiért eddig nem jelentkeztünk! Istennek hála, mindannyian jó egészségnek örvendünk, az itthon töltött időt pedig ajándékként éljük meg. A feladatokkal igyekszünk lépést tartani. A dokumentálással hadilábon állok, viszont

sokat beszélgetünk Istenről, főleg a jelenlegi helyzetben. A hit mindannyiunknak segített átvészelni ezeket a nehéz heteket.” Egy hatodikos tanítványom írta: „Én igazából élvezem a karantént, mivel így több időt tölthetek a családommal, és nyugodt körülmények közt végezhetem feladataimat. Szerencsére a családomból nincs igazolt koronavírus fertőzött. Remélem, ez így is marad. Én nagyon szerettem Csilla néni óráit, és remélem, a közeljövőben újra lesznek ilyen órák.”

Egy nyolcadikos diák: „Amiért hálás vagyok, hogy van családom, hogy egészségesek vagyunk, hogy szép helyen lakunk, hogy amíg nem jött a vírus, sok helyen jártunk. Szeretném, ha egészségesek maradnánk, Mamát újra lehetne látogatni, ha találkozhatnék újra a barátaimmal, megszűnne a bezártság és kevesebbet lennék egyedül. Jól vagyok, de hiányoznak a barátaim.”

Végül egy hetedikos diák: „Már másfél éve minden este imádkozom, és elmondom, hogy miért lehetek hálás, és mi az, amit szeretnék. Mindig megköszönöm, hogy aznap is itt volt velem az Isten, hogy óvott, védett, segített, szeretett, tanított, gondoskodott rólam. Hálás vagyok, amiért még mindig élnek a nagyszüleim. Amiket kérek, hogy ők sokáig éljenek, amikor pedig elhunynak, akkor boldogan gondoljanak vissza az életükre, és mi, a családjuk, fel tudjuk dolgozni, hogy elmentek. Tudom, hogy nehéz elengedni valakit, és ezért erőt kérek. De nem csak akkor, és nem csak nekik. Imádkozom az apukámért, a nagypapámért, a bátyáimért, hogy szokjanak le a dohányzásról, mert káros, és félttem őket. Szeretném, hogy a bátyámnak sikerüljön a felvételi,

és szerezzen jogosítványt. Hiszem, hogy Isten erőt ad, mikor erőtlenség vagyok, ad szeretetet, amikor az hiányzik, kérem, hogy segítsen, amikor segítségre van szükségem. Az ima végén megköszönöm, hogy meghallgatott, hogy beszélhettem vele.” Hát, ilyen volt ez a pár hónapunk. Másfajta módja volt a hitoktatásnak, mint az eddigi, de Isten megáldotta ezt az időszakot is. Számomra megtanította azt is, hogy semmit ne vegyek magától értetődőnek és természetesnek, mert nem az! Minden napért és annak minden áldásáért nagyon hálásnak kell lenni! Hálásnak az életünkért és az egészségünkért. Hálásnak a napfényért és az esőért. Hálásnak azért, hogy szabadon mehetünk végig az utcán. Hálásnak azért, ha elmehetünk Isten házába. Hálásnak az érintésekért és ölelésekért. Hálásnak az életünk minden egyes áldásáért.

Köszönöm a szülőknél, akik leültek a gyerekeik mellé, tanítván őket velem, de mégis helyettem. Így köszönök el a tanítványaimtól, akik úgy ballagtak el, hogy el sem tudtam búcsúzni tőlük.

Kedves nyolcadikosok, Isten áldását kívánom az életetekre, és azt, hogy az általam vetett magok, amikor a Gazda jónak látja, sok gyümölcsöt teremjenek! Azoknak pedig, akikkel, remélem, szeptemberben újra találkozom, nagyon jó nyári szünetet kívánok.

Kedves tanítványaim, nektek azt üzenem, hogy nyáron csak az iskola szünetel, Isten nem megy szabadságra és a háza továbbra is nyitva áll előttetek. Legalábbis tiszta szívemből remélem, hogy a vírus csendben elvonul, és mi szabadon lehetünk közösségben Istennel és egymással.

Kiss Csilla

Gyermekoldal

Kedves Gyerekek!

Szeretem az állatokat és szeretnék a saját udvaromba egyetlen egy ilyen négylábú, gyapjas jószágot! Ugye tudjátok, milyen állatra gondolok? Azt mondom, hogy „beeee, beee”. Igen, kitaláltátok. A bárány!

De ha ennyi együtt van, és még nem széledt szét, akkor biztos, hogy valahol pásztornak is lennie kell. Mert egyébként elszéled a nyáj, és nagy mélységeket kell megjárniuk egyen-egyenként, úgy, mint szegény Fehérékének is.

Jézus több példázatban azt tanítja nekünk, hogy mi is báránykák vagyunk. Az ő báránykái. Ő pedig a Jó Pásztor. Ő vigyáz ránk, közösségben tart minket, hogy ne féljünk. Egymást bátorítsuk. Ő meg gondoskodik rólunk.

A képen látható nyájnak pedig a pásztorai testvérek. Apukájuk bízta meg őket, hogy menjenek el arra a vidékre, ahol jó kövéren terem a fű, és legeltessék a nyáját. Hányan lehettek ezek a testvérek? Megtudhatod, a rejtvény megfejtéséből.

A testvérek közül az egyik különösen híres lett felnőtt korára. Az ő nevét is megtudhatod ugyanebből a rejtvényből.

És, ha kíváncsi vagy élete módfelett izgalmas alakulására, mélységeire és magaslataira, gyere el a nyári **Vakációs gyerekhétre**. Ott választhatsz majd nyelvi, korosztályos vagy szereplős csoportot is. Lesz közös éneklés, finom tízórai és móka meg kacagás a bibliai történetek között.

Ha a járványhelyzet nem szól közbe, a **július 13-i héten kezdünk az öt munkanapon 9-től 12-ig!** Tolltartót hozzáld magaddal!

A testvérek száma:											
	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	
A Bolyais gyermekhét főhőse											
	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	
	E	F	I	J	K	N	Ó	Ő	S	T	Z
	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋	⌋

Életképek

Gyógyító közös gondolkozás – vírusos időkben

7. Hogyan viselkedünk a bajban?

Vírus, járványveszély – még nincs ellenszer – csak a maradj otthon – turizmus, vendéglátóhelyek, tömegrendezvények, kijárási korlátozása – és ez egyúttal **gazdasági nehézségeket** jelent már most is. Reméljük, hogy így viszont életet menthetünk meg. **Nem könnyű ilyenkor felelősen dönteni és cselekedni.** Az ezermester nagyapám szavajárása szerint: Kész munkában a bolond is talál hibát. A hangsúlyok, vélemények különbözőek lehetnek, de veszélyhelyzetben és máskor is szükséges a mértéktartó irányítás és útmutatás.

Összefogásra van szükségünk. Vigyázzunk egymásra! Ezt sokan vallják, mégis nagyon könnyen a széthúzás áldozataivá válhatunk. **Sok szép segítő példáról** hallhatunk, talán részesei is vagyunk. De szomorúan kell hallanunk, látnunk **az ellenkezőjét is.**

A gyógyszerháznál délelőtt néhányan állnak a sorban. Egy férfit, aki nagyon idős apjának jött kiváltani a gyógyszerét, megkérdez egy hölgy: Maga elmúlt már 65 éves? A férfi röviden ennyit válaszolt: Sajnos már elmúltam. A gyógyszerész halkán megjegyezte, ezt csak nekem van jogom megkérdezni. Távozáskor a hölgy köszönt az ott lévőknek. A férfi is viszonzta a köszönést. Mire a hölgy indulatosan ennyit mondott: „Nem magának köszöntem!”

Hogyan viselkedünk a bajban? Kiből, mit válthat ki ez a helyzet?

Korlátolt gondolkozásmód, önös elképzelések szerint szólunk, cselekszünk, tüntetünk? Rövidlátó, olykor a kákán is csomót kereső, csak **pillanatnyi egyéni vagy pártérdekek**, szélsőséges liberalizmus és individualizmus által fertőzött módon gondolkozunk és cselekszünk?

Készek vagyunk-e együtt, egy nemzetként – bár részletkérdésekben lehet, hogy különbözően gondolkozunk –, mégis **összefogni a bajban, a biológiai és a szellemi vírusok ellen? Nem mindegy, hogyan gondolkozunk, mert úgy fogunk cselekedni is!**

– Mi lesz azokkal, akik önhibájukon kívül kerültek nehéz anyagi helyzetbe?

Ha mindent jól megterveztünk, sőt még ha tartalékokat is képeztünk, akkor is előfordulhatnak váratlan események, ezért jogos a bibliai figyelmeztetés a segítségre: **„Ha felebarátod elszegényedik, és tönkremegy melletted, segítsd őt, hogy ... élhessen!”** (3Móz 25,35-36)

– Ha majd elmúlik a járványveszély, akkor pedig ne legyünk olyanok, mint az egyiptomi szolgaságból **megszabadult, és az ígéret földje felé**, olykor nehézségek között haladó nép, amely **újra és újra csak kritizálni, zúgolódni tudott.**

– Nagyon pontosan fogalmaz a Bibliában a Példabeszédek könyve 17. és 18. része: **„Van ember, aki bajba juttatja embertársait, de van olyan barát, aki ragaszkodóbb a testvérnél.”**

„Mindig szeret a barát, de testvérré a nyomorúságban válik.”

Gondolkozzunk közösen, hogy kigyógyuljunk tévedéseinkből!

– Te hogyan viselkedsz a bajban?

– Az egyéni részérdekeidnél fontosabb-e számodra a közösség érdeke?

– Ha részletekben más is olykor a véleményed, kész vagy-e mégis a közös cselekvésre?

– Kész vagy-e, ha kell másoknak segíteni?

– Téged milyen meggyőződés, értékrend vezérel, mert úgy viselkedsz a bajban is?

Jegyezd fel most is gondolataidat!

Püski Lajos

Gyógyító közös gondolkozás – vírusos időkben

8. Hiányzik a közösség?

Online térbe került át kapcsolattartásunk jelentős része. Mindez eleinte egy kicsit érdekes is lehetett, de most már bizonyára **hiányérzetünk is támadt.**

Jó lenne személyesen találkozni iskolatársakkal, részt venni koncerteken, közös kirándulásokon. Hiányzik annak lehetősége, hogy megöleljük szüleinket, gyermekeinket, unokáinkat. Talán **hiányzik a gyülekezeti istentiszteleti közösség,** a kiscsoportos alkalmak beszélgetései is. Most mindenki olyan helyzetbe került, **mint akinek külföldön élnek** a családtagjai és a ritka személyes találkozások miatt csak a technika segítségével próbálják tartani a kapcsolatot.

A maradj otthon korszakban valószínűleg a korábbiaknál többet használjuk a **telefont, az internetet a kapcsolattartásra.** A nem túl régi felismerést bizonyára többen megfogalmazzuk már, nevezetesen, hogy **a technika a semminél jobb, de nem pótolja a közösséget.**

Az önállóan élők, az özvegyek bizonyára többször idézték már a Szentírás híres sorát: **„Nem jó az embernek egyedül lenni...”** (1Móz 2,18)

A Biblia minden járványveszélytől függetlenül is már régóta figyelmeztet bennünket arra, hogy **„Jól vigyázzatok tehát, hogy hogyan éltek: ne esztelenül, hanem bölcsen, kihasználva az alkalmas időt, mert az idők gonoszak. Éppen ezért ne legyetek meggondolatlanok, hanem értsétek meg mi az Úr akarata.”** (Ef 5,15-16)

Alkalmas idő?

A Biblia kétféle kifejezést használ az időre: az egyik az események **kronológiai sorrendjére** utal, a másik pedig a valamire

kiváltképpen **alkalmas időre.** Eddig sok lehetőséget kaptunk a tanulásra, munkára, szeretetre, hűségre, megtérésre, Krisztus követésére, gyülekezethez tartozásra.

Istennel és egymással való közösségre teremtettünk! Ismerjük, értjük, elfogadjuk az Úr akaratát?

Individualizmusunk vírusa minden kijárási korlátozás nélkül már **régóta magányossá tett** sokakat. Most viszont mindenkinek egyre jobban **hiányzik a közösség.** Egyre nehezebben viseljük a **szociális távolságtartás** egészségvédő, ésszerű szabályát is. Alkalmi jótanácsok hangzanak el a karantén lét könnyebb elviseléséhez.

A közösség iránti erősödő vágyakozásunkkal akarva, akaratlanul a közösségre teremtettségekünk bibliai tanítását igazoljuk!

Azonban kevés a költő szavaival való magányos sóhajtozás, hogy: **„Szeretném, hogyha szeretnének, S lennék valakié...”** (Ady) Elhagytuk teremtő Istenünket, de ő utánunk jött Jézusban, és **kegyelmét kínálja visszahív** a vele és egymással való közösségbe. A bezártságunk idején is a jó hír az, hogy Istennek üdvözítő akarata van!

Gondolkozzunk el:

– Ha vége a kijárási korlátozásoknak, akkor hogyan fogunk élni a megerősítő közösségi lehetőségeinkkel?

– Mennyire fogjuk **megbecsülni a személyes találkozások alkalmas idejét?**

– Akarjuk-e megérteni az Úr önmagával és népével közösségbe hívó akaratát?

– Jegyezd fel mostani felismeréseidet és elhatározásaidat!

– Közösséget teremtve oszd meg gondolataidat másokkal is.

Püski Lajos

30 éve a Nagyerdei Gyülekezetben

Csütörtök fél 5-ös kör

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyerdei Református Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia

28. évfolyam 6. szám

Egyházközségünk számlaszáma:

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Egyházközség hírlevele

Teléfono: (52) 410-811

Tördelés: Bene Lászlóné

Készült 350 példányban

Megjelenik havonta

11738008-20012917

Honlap: www.refnagyerdo.hu